

Dienos Uždarbis

(Pabaiga.)

— Nukryžiuotasai Jėzau, Tu kentėjai baisias kančias dėl mūsų išganymo, Tu atidavei savo gyvastį, kad aš gyvenčiau. Tu šiandien pasiėmei pas Save mano mylimą tetą, paimk ir mane į Savo globą. Tegul būna Tavo valia.

Negalėdamas dalyvauti savo mylimos tetos šermenyse, jis karštai už ją pasimeldė ir paprašė, kad suteiktų jai amžinąjį atilsį.

Dienos slinko. Stasiukas jau taip sustiprėjo, jog galėjo stumiamoj kėdėj atsisėsti ir būti kur nori stumiamas. Jis beveik visą dieną išsėdėdavo lauke ir gerėdavosi gražiomis pavasario dienomis. Jis mėgo žiūrėti, kaip bitės atsisėdusios nešiojo medų; malonu jam buvo žiūrėti į žaliuojančius medžius ir į įvairiomis spalvomis žydinčias gėles. Tai buvo gegužės mėnuo, kaip tik gražiausias pavasario laikas.

Vieną dieną jaunas kunigėlis pamatė Stasiuką besėdintį ir gamta besigerėjantį; jis paklausė vienos slaugės, kas per vienas tasai berniukas. Slaugė atsakiusi, jog tai našlaitis, Stasys Balas. Kunigas, padėkojęs slaugei, prisiartinio prie Stasiuko.

— Labs ryts, sūnau.

Išgirdęs nepažįstamą balsą Stasiukas atsigrįžo ir, pamatęs jauną kunigą, drebančiu balsu atsakė:

— Labas, tėveli, labas.

Kunigas užvedė su Stasiuku kalbą. Vargšas kunigėliui papasakojo visą savo gyvenimą. Kunigėlio akyse pasirodė ašaros, kai jis išgirdo liūdną Stasiuko pasaką. Pagailo kunigėliui ir iš karto vaikeli karštai pamilo.

— Vaikeli, ar gera čia liginėj?

Stasiukas atsakęs, kaipgi nebus gera, kad nėra kur dėtis. Turi būt gera. Jis neturėjo giminių, kurie galėtų jį pri-glausti.

Kunigui paklausus, ar karštai nenorėtų su juo apsigyventi, vaikas su džiaugsmu akyse atsakė, kad iš visos širdies norėtų. Išgirdęs tai kunigas liepė pasirošti, nes rytoj atvažiuosias ir išsivešias pas save. Pabučiavęs kunigo ranką tarė:

— Labai nuoširdžiai ačiū, tėveli.

Kunigui išvažiuavęs, Stasiukas paėmė rašančių ir karštai padėkojo Dievui už suteiktą gausią malonę. Ant rytojaus kunigas gražiu automobiliu ir parsivežė Stasiuką į savo namus. Jauną kunigą Stasiukas vadino Tėveliu Danieliu.

Nauji Stasiuko namai buvo labai gražūs ir patogūs. Turėjo jis savo atskirą kambarį, kuriam buvo du langai. Knygynėly buvo nemažai knygų, kurias laisvu laiku skaitė.

Slinko savaitės ir mėnesiai. Stasiukas jau buvo pilnai pasveikęs, bet negalėjo vaikščioti. Liūnos laiku sumanė iš medžio išdrožti Kūdikelio Jėzaus stovylą. Darbas gerai sekėsi.

Po metų Stasiukas baigė dirbti Kūdikelio Jėzaus stovylą. Vieną gegužės rytą atsikėlė nepaprastai linksmas. Paukštelių čiulbėjimas, kvepiantis gėlėmis oras ir bendrai visa graži gamta didino jo džiaugsmą. Tą dieną jis tikėjosi baigsiąs savo stovylą. Atkalbėjęs rytmetines maldas, jis įsėdo savo kėdėn ir prisistumęs prie stovylos ėmėsi baigiamojo darbo. Tuo tarpu įėjo kun. Danielius, kuris su šypsena ant veido pasveikino Stasiuką dėl jo artistiško darbo ir palinkėjo jį laimingai baigti.

— Ačiū, tėveli, už labą rytą. Graži diena. Tėveli, kai baigsiu šią stovylą, padovanosiu jums, kaippo atminimą.

Uždėjęs ranką Stasiukui ant galvos kunigas tarė:

— Labai ačiū, sūnau. Laikysiu ją visuomet, kaippo bran-

Valio! Valio "Mažųjų Armija"

Šv. Juozapo mokykla, Seranton, Pa., padarė pradžią! Ji davė pirmąją "Mažųjų Armijos" kuopą. Tos kuopos kapitonas, Pranas Gvazdauskas, ir jo padėjėjai oficeriai: Marijona Misevičiūtė ir Alicija Pavilionytė.

Mažųjų "Draugo" redakcija sveikina jaunuosius karžygius!

Na, kuri mokykla, kuri lietuvių kolonija duos sekančią kuopą? Paskubėkite. Priešas dirba. Gelbėti reikia.

Nei vieną lietuvių mokyklą, nei viena lietuvių koloniją neprivalo liktis nesudarius "Mažųjų Armijos" kuopelės.

Tėvų Marijonų seminarijos klierikai turi sutvėrę "Misiонерų sekciją". Jie pasirūpino sudaryti generalinį štabą jūsų "Mažųjų Armijos". Jie žada vadovauti ir jums padėti darbą varyt per mažųjų "Draugą". Kai nauja kuopa susitveria, jos kapitonas privalo pranešti visos armijos generolui Juozui Kuprevičiui, tas su savo pagalbininku Jonu Baltrašaičiu visus pranešimus paskelbs tam tikrame "Mažųjų Armijos" kampelyje, kuris kas savaitę pasirodys šio laikraščio skiltyse.

Pasiskaitykite toliau, ką pirmoji kuopa (Serantonie-

gią dovaną. Pasakęs tai kunigas išėjo palikdamas Stasiuką vieną baigti stovylą.

Pietūs praėjo ir bematant vakaras. Suskambino Angelas Dievo. Stasiukas, liovęs dirbti, pasimeldė ir vėl ėmėsi baigiamojo darbo. Neužilgo ir baigė darbą. Saulė leidosi už kalnų. Pasistūmęs kėdę toliau iš tolo žiūrėjo į stovylą ir gerėjosi gražiu darbu. Kaip linksmas bus kunigėlis Stasiuko dovaną. Ilgai Stasiukas žiūrėjo į stovylą. Štai, jam rodos, jog Kūdikelio Jėzaus lupos lig prabilo:

— Eikš, našlaiti, pas Mane. Tu Mane mylėjai ir visuomet

čiū) žada veikti. Štai jūsų korespondencija:

Brangi mažųjų "Draugo" Redakcija!

Jūsų gražus patarimas — melstis už mūsų brolius rusus ir meksikonukus labai mums patinka. Tat, nespėjome perskaityti tą idomų straipsnelį, kaip ir sutvėrėme "Mažųjų Armiją." Išsirinkome tam tikslui valdybą: kapitonas Pr. Gvazdauskas, raštininkė Marijona Misevičiūtė, išdininkė Alicija Pavilionytė.

Žadama laikyti susirinkimus bent sykį į savaitę. Susirinkimams bus paskirtas narys, kad papasakotų naujausias žinias apie Rusijos ir Meksikos padėtį. (Tas žinias kiekvienas rinks iš įvairiausių šaltinių kasdien.)

Gal atsiras ir daugiau būdų idomia, naudingai susirinkimus vesti.

Nusitarėm vieną "Sveika Marija" kasdien sukalbėti tą intencija prie Saldžiausios Jėzaus Širdies, Panelės Švenč. ir Mažosios Teresėlės.

Mūsų raštininkė dažnai parašys apie mūsų darbuotę.

Laimutė.

Į darbą visi! Priešas turės suklypti!

"M. A." generolas.

buvai man ištikimas. Būsi mano prieteliu amžinai.

Išgirdęs tuos žodžius Stasiukas apkabino jį ištiestas Kūdikelio rankutes, priglaudė savo galvą prie Kūdikelio krūtinės ir užmerkė akis amžinu miegu.

Saulė nusileido, diena baigėsi. Štai, Stasiukas baigė savo darbą. Ir koks tasai "dienos uždarbis!"

Antanas Dranginis (L. K.)

Nestovėk — būk vikrus.

Netingėk — būk darbštus.

Vis būdėk — gera jausk.

Vis krūtėk — pyktį bausk.

Marijos Mielaširdingumas

Pranciškonų metraščiuose yra papasakota, kad keli dievoti jaunikaičiai to paties ordeno ėjo aplankyti švč. Panelės koplytėlę ir, jiems bekeliaujant, per didelį mišką, sustemo. Tamsi naktis užstojo. Jie pradėjo nerimauti. Išsigandę nežino ką daryti ir kur kreiptis. Nors buvo tamsu, jie palengva slinko tolyn ir, štai, surado namą. Jie priėjo artyn ir palytėjo sieną rankomis; suradę duris, pabeldė ir tuoju balsas iš vidaus paklausė kas jie per vieni? Jie atsakė, esą jaunikaičiai paklydę miške ir prašosi pastogės ir nakvynės, kad apsisaugotų nuo vilkų užpuolimo. Tuoju durys atsivėrė; du tarnu stovėjo prieš jų akis ir priėmė juos su didžiu nuolankumu.

Būdamai viduje patėjimo, kad tai gražus rūmas ir paklausė:

— Kas čia gyvena?

Tarnas atsiliepė:

— Labai gailestinga karalienė.

Jaunikaičiai pareiškė norą pamatyti tą ponį, kad padėkotų jai už jos mielaširdingumą. Tarnai davė jiems žinią, kad ir ji nori juos pamatyti ir kad juos neužilgo nuves į jos rūmus. Užlipę viršun rado visus kambarius puikiai išpuoštus ir kvepinčius labai gardžiu kvapsnu. Galop, buvo įvesti į rūmus neapsakomai gražios karalienės. Ji priėmė juos ir mandagiai ir užklausė:

— Kur jūs dabarėjote?

Vienas iš jų atsakė:

Mesėjome į švč. Panelės bažnyčią.

Išgirdus tai karalienė tarė:

— Jei taip, tai, pirm negu jūs išeisite, ryt aš duosiu jums laišką, kuris atneš daug naudos.

Kol karalienė jiems šnekėjo, jie jautė, kad jų širdys užsidega Dievo meile ir prisipildo vidujiniu džiaugsmu, kurio niekad nebuvo patyrę.

Po to nuėjo gultų, bet dėl to džiaugsmo, kurį jie jautė, negalėjo užmigti.

Rytą nuėjo atsisveikinti su karaliene ir pareikšti jai tinkamą padėką ir taipgi priimti pažadėtąjį laišką. Gavę laišką, iškeliavo.

Nuėjo pusėtiną kelionės galą, patėjimo, kad laiškas neturi nurodymo. Grįžo atgal. Ieškojo tų rūmų. Bet veltui, negalėjo surasti. Atpilėšė laišką, kad pamatytų kas jame buvo parašyta ir kam rašytas. Sužinojo: švč. Panelė Marija parašė jiems tą laišką. Laiške rašo, kad Ji buvo toji karalienė, kurią jie matė pereitą naktį ir už jų uolumą. Ji buvo priruošusi pastogę ir suteikusi išgelbėjimo vietą. Ji ragino juos išverti tarnavime ir meilėje, nes už tai Ji gelbės juos šiame gyvenime ir mirties vėlendoje. Ant galo parašė: "Aš, Panelė Marija."

Tegul čia kiekvienas įsivaiduoja jų nuoširdų dėkingumą ir kaip jie padėkojo Dieviškajai Motinai ir kaip jie užsidegė noru mylėti ir tarnauti Jai visą savo gyvenimą!

Gaidys ir Lapė

Gražus gaidukas giedojo kakariku. Gudroji laputė jam tarė:

— Užsimerk, gaideli, dar gražiau giedosi.

Gaidukas užsimerkė, o lapė — kapt, pagriebė gaiduką ir nešasi į mišką. Pamatę ūkininkai ėmė bartis:

— Paleisk gaidelį, o gaidukas lapei:

— Atsakyk, kas jums darbo!

Kaip tik laputė išsižiojo tarti žodį, gaidukas iškrito iš nasrų ir pabėgo.

Irena Samolytė, Chicago, Ill.

APCUKRINTI LĖKTUVAI

Skrendant kai sninga ant lėktuvų sparnų labai greitai prikreinta sniego. Tas netik apsunkina lėktuvą, bet ir pažeičia sparnų paviršių, dėl to jie mustoja žymios dalies keliamosios jėgos. Dėl to neretai pasidaro nelaimingi atsitikimai.

Nesenai Amerikoje rasta, kad sutepant lėktuvo nešamųjų sparnų paviršių eukraus arba medaus skiediniu, sniegas ir šalma nebelimpa prie jų paviršių. Atradimas yra labai didelės reikšmės mūsų žeminiams oro susiekimui.

Arėjas Vitkauskas

Senio Pasakos

Mano brangūs draugiukai. Ar jūs žinote, suprantate, kas tai yra išlepintas vaikas? Aš jums išaiškinsiu. Išlepintas vaikas yra tas, kuris, tėvų leidžiamas, viską sauvališkai daro. Užsimanius, viskas jam turi būti. Neišpildžius jo norų, baisiai užpyksta, tampa storžievis, nemandagus ir nuolat murma.

Prieš keletą metų viename mieste gyveno vienas toks išlepintas vaikas. Motina visokiais būdais mėgino savo sūneliui įtikti. Ko tik vaikas užsinorėjo, tą ir gaudavo. Nėgavus ko prašydavo, vaikas užpykdavo ir net grąšindavo. Tiesiog tapo mažu tironu. Draugai ir jos vyras išpėdavo jį už tokį elgesį, bet viskas veltui. Tik gera pamoka tegalėjo jį pamokinti.

Vieną vakarą besiruošdama baliui motina užgirdo savo mylimo riksmą darže. Kapriznikas sūnelis iš piktumo net draskė savo veidą. Mat, tarnas neklausė jo.

— Nedoras tarne! — išbėgus tarė motina. — Pildyk, ko jis prašo.

LAPĖ IR JOS UODEGA

Šunys vijosi lapę per mišką. Lapė vos spėjo įsmukti į savo urvą ir gyvybę išgelbėti.

Kiek atsikvėpusi lapė klausia savo kojų:

— Kojelės, kojelės, ką jūs veikėte, kai aš bėgau nuo šunų?

— Mes stengėmės ko greičiausiai tave į urvą parnešti.

— Gerai darėte, — pagyrė lapė kojas ir klausia akių:

— Akelės, akelės, ką jūs darėte, kai aš bėgau nuo šunų?

— Mes stengėmės rodyti tau teisiausią kelią į urvą.

— Gerai darėte, — pagyrė lapė akis ir klausia ausų:

— Auselės, auselės, ką jūs darėte, kai aš bėgau nuo šunų?

— Mes klausėme, kaip toli šunys ir raginame kojas bėgti.

— Gerai darėte, — pagyrė lapė ausis ir klausia uodegos:

Uodegėlė, uodegėlė, o ką tu veikei, kai aš bėgau nuo šunų?

— Aš nieko neveikiau, tik paskui tave sekiau.

— Kad ir dešimt metų jis verktų, negali gauti to, ko prašo!

Motina užpyko ir nubėgo pasakyti vyrui, kuris buvo kartu su draugais viduj.

Vyras pašaukė tarną.

— Kaip drįsti taip kalbėti į savo ponį? Be to, kodėl nepildai jos įsakymo?

— Gerbiamas tamsta, gailios, bet ir ponis negalėtų suteikti to, ko jisai prašo. Mažasis ponaitis pamatė mėnulio atvaizdą vandenyje ir užsispyrė, kad aš jam jį duočiau.

Motina nurauda, o visi pasileido juokais. Ant galo net ir pati motina pradėjo juoktis.

Nuo to laiko ji jau nebelepinė savo sūnelio. Iš peštuko, užsispyrėlio, išaugo geras vyras.

Tat, matote, vaikučiai, kas tai yra išlepintas vaikas. Saugokitės, kad ir jūs tokiais nebūtumėte. Atsiminkite, kad Mažasis Jėzus galėjo turėti daugelį daiktų, bet jis pasitenkino šv. Juozapo sunkiu uždarbiu. Viskas jam buvo gera, malonu. Mokinitės iš Jo pavyzdžių. *Senis Sandys.*

Perpyko lapę ir sako:

— Kad tu nieko neveikei, kai aš bėgau nuo šunų, tai aš tave atiduodu šnims sudarskyti.

Ir lapė iškišo savo uodegą iš urvo. Šunys, buvo subėgęs prie urvo. Jie stvėrė lapės uodegą, ištraukė visą lapę ir sudraskė. *V. Kateiša.*

Du Mokiniai

Juozas mokinyš padorus.

Jis nežiūrė koksai oras:

Linksmi sau mokyklon žengia,

Namie pasilikti vengia.

Jis namo tiktai parėjęs

Mokos knygas pasidėjęs.

O išmokęs pamokas

Skaito knygas įdomias.

Bet paimkime mes Stepą.

Jisai tiktai niekus plepą,

O kai reikia jam mokyti,

Nebežino ko bevytis.

Ir parėjęs iš mokyklos

Tuoju bėga ant čiuožyklos

Nesimoko pamokų,

Nesilaiko jis draugų.

A. Kavaliauskas ("2.")

VAKARAS KATEDROJE

Sēdēdamas katedros klaupkoje viena vakarā aš stebējau apie save spalvų besimainy-
ma.

• Išlēto paskutinieji saulės spinduliai apšvietė vaizdingus langus ir tuoj visas atrodė tartum teplioriaus šepėčių nu-
dažyta. Stambus, balto mar-
mure altorius dabar buvo pur-
purinės spalvos, kuri atrodė
tartum būtų apdengta akso-
mu. Žali grindų kilimai ir
tamsios klaupkos pagražino
šventyklą.

Neuzilgo stovj stalpai pradėjo į vidurį mesti juodus šešėlius. Kampuose stovylos ir ant sienų paveikslai pradėjo nykti tamsumoje. Tik mažas raudonas žiburys siuntė šviesius spindulius į lubas. Kartais atspindys nušviesdavo didelį žalvarinį kryžį, kalvarijos sceną, kur Nukryžiuotasis mirė.

Ziūrint aplink save ir ma-
tant tuos spalvų pasikeitimus,
mano mintys grįžo į aną diē-
nā, kada per sekmadienio pa-
maldas visos klaupkos buvo
pilnos žmonių, kada altorius
buvo apšviestas šimtais žva-
kių, kriptoliniais žiburiais ir
gėlėmis, o vargonai skleidė
garsus po visą katedrą.

Bet dabar nieko nebuvo. Ir vargonai tylēja. Tylumoje aš galējau mąstyti apie Saldžiausiąją Jėzaus Širdį ir jaučiau, si taikoje su Ja ir su pasauliu, bet buvau liūdnas, kad Ji taip žmonių užmiršta.

Durų pravērimo aidas nu-
traukē mano svajones. Palen-
gva ējau per tamsiā katedrā,
o mano žingsniai aidējo visa-
me Dievo name ir draikē ty-
luma. Sulietuvino

Sulietuvino

Jonas Jurčikonis (L. K.)

Žinok!

Vilnius — Lietuvas sostinē,
Žinok, mielas vaike,
O Lietuva — mūs tēvynē,
Ja mylēt mums reikia.

Mūs tēveliai jā mylējo
Ir už jā kariavo,
Dangel kraujo jie praliejo,
Gynē Tautā savo.

Tad žinoki, mielas vaike,
Kas yra tėvynė,
Kaip mylėti mums jā reikia
Ir Vilnia sostinę.

Marytė M-kaitė. Vilnius.

PILYPO PLEPALAI

LAIŠKAS IŠ LIETUVOS

Mūsu klasēs mokiniai gavo laiškus no Lietuvas. Manau, jūdomus bus jis visiems maziem "Draugo" skaitytojam.

“Brangios sesutės ir bro-
liukai lietuviai!

“Gyvendami toli vieni nuo kitų mes savo įspūdžius dalijamės tik trumpais laiškeliais. Todėl čia pasistengsiu Jums aprašyti laikinąją Lietuvos sostinę Kauną. Ji, man rodos, yra daug kartų mažesnė už Chicago.

“Kaune gyventojų yra maždaug virš 100 tūkstančių. Todėl tokiam mieste judėjimas yra nelabai didelis. Amerikoj, turbūt, didesnis.

“Kaune yra daug gatvių, iš kurių viena Laisvės Alėja meksifaltuota, o kitos tik tašytas akmenimis bruкуotos. Gražiausia gatvė yra vadinama Laisvės Alėja. Joje yra didžiausias judėjimo centras: didžiausios krautuvės, teatras, kinai ir šiaip įvairios įmonės. Namai Kaune yra gražūs, aukšti, moderniško stiliaus.

“Be to, Kauną puošia netik jame esantieji pastatai, bet ir apylinkės. Jis visas yra lyg kokiam dailiam klonyje, o apylinkių kalnai apaugę krumokšniais.

“Už Kauno prie Nemuno upės yra istorijoje žinoma senovėje buvusi Kauno tvirtovės pilis. Dabar yra vadinama Kauno pilies griūvėsiai. Kauno pilį yra išgriovę kryžuočiai, net kelis kartus, o kryžuočiai vadinami dėlto, kad jie ant pečių turėjo baltame ploščiuje įsiūtą raudoną kryžių. Kauno pilis buvo išgriauta maždaug XIII šimt. Kęstučio ir Vytauto laikais. Dabar yra apleista, bet vis Lietuviams brangi, nes čia daug kartų yra išsigelbėję nuo pavojaus. Tie griūvėsiai įdomios išvaizdos neturi nes jie nėra koks nors moderniškas namas, bet tiesiog vienas ar keli didžiuliai kambariai, kurių sienos maždaug yra pusės metro ar daugiau storumo.

“Per Kauno miestą teka didžiausia Lietuvos upė — Nemunas. Ji prasideda Gudi-joje ir teka vingiuodama per

visą Lietuvą nešdama savo
svajonių vandenį į Baltijos
jūrą. Nemuno pakraščiai yra
apaugę krūmeliais, medžiais,
kurie vasaros metu puošia
Lietuvą.

“Aleksote už tilto yra garlaivių prieplauka, iš čia galima laivais nuplaukti į Klaipėdą ir į Palangą. Plaukiant Nemunu galima matyti gražių vaizdų, senų pilių griūvėsių ir šiaip istorinių vaizdų.

“Kuo daugiau galėčiau jūs suįdominti, nežinau? Mes lauksime nuo jūsų laiškųčių mūsų irgi įdomių, jūsų išpažintys ir apie jūsų gimnaziją. Ar jūs kalbate kada lietuviškai? Mes labai norėtum su jumis pasimatyti ir atvažiuoti į Seranton.

“Linkiu pasisekimo Jūsų moksle.

“*Eugenija Juodukailytė, mokinė 11b klasės.*”

1934 m. spalio 15 d.

Mažųjų "Draugai" Pilypo iš kanapių vardu atsiuntė *Izabelė Gecaitė*, Šv. Juozapo par. rap. mokyklos mokinė, Scranton, Pa.

Priežodžiai

Koks paukštis, toks ir liz-
das.

Kas melagis, tas ir vagis.
Maži vaikai, maži vargai
didi vaikai, didi vargai.

Senis Šaltis

Eina senis šaltis —
Guru, guru, guru.
Švilpia šiaurēs vējas:
“Slēpkitēs už duru!”

Čirksi varģšas žvirblis —
Čiru čiru šalta!...
Krinta baltos snaigēs
I žemele balta...

L. Žitkevičius ("Ž.")

Nors šiaurēs vējas ūžia,
Nors nesmagu ir šalta,
Bet greit šviesi saulutē
Tīrpyt ims sniega balta.

Pražys lankose gėlės,
Myhuos saulutē pievas,
Skambēs daina artojaus,
Baltuos palangēj jievos.

E. Matuzevičius. ("2.")

Kai jūs siņņciate laiškutį, jums reikia nusipirkti pašto ženklelį už tris centus. Tačiau Jungtinės Valstybės kainuoja tiktai vienas centas išspausdinimui 125 pašto ženklelių. Bet delto, kad jūs užmokate tuos tris centus, tai "Dėdės Samo" laišknešiai nuneša tą laiškutį kur reikia. Kas kitas tai jums padarytų už tris centus?

Jungtinėse Valstybėse ir jų kolonijose iš viso yra apie 56.000 pašto (post offices).

Mikutis.

JUST KIDS—Chewin' Cloves.

By Ad Carter

Trys Skatikai

Kitą kartą buvęs jau pase-
nės karalius, žila barzda. Jis
išėjęs sykį pasivaikščioti, bet
su juo kartu išėję ir daugiau
ponų. Taip sau besivaikštinė-
damas, karalius pamatęs ke-
lyje pamestą pinigą. Karalius
pasilenkęs, pakėlęs jį nuo žemės
ir pažiūrėjęs, jog tat bū-
ta trijų skatikų, įsidėjęs į ki-
šenę. Jaunesnieji palydovai
pradėję šypsotis, kad kara-
lius, ir dar toks senas, žila
barzda, lenkęsis dėl trijų ska-
tikų. Karalius, visa tai maty-
damas ir girdėdamas, nė vie-
nu žodžiu neatsiliepęs. Tiktai,
parėjęs namo, įsakęs virėjui
išvirti pietus visiškai be drus-
kos.

Susėdus visiems pietus val-
gyti, kas ką tepaima, vis ne-
gardu. Visi sėdi, ir niekas ne-
valgo. Tada karalius, pašau-
kęs vieną tarną, liepęs paduo-
ti žirkles, iškirpęs tris plau-
kus iš savo žilos barzdos ir
padavęs tarnui sakdamas:
"Eik į krautuvę ir parnešk
druskos už tuos tris plaukus.
Sakyk, kad tai plaukai iš ka-
raliaus barzdos."

Tarnas išėjęs druskos pir-
kti, kaip jam buvęs karalius
įsakęs. Bet kur tik jis ėjęs,
niekur negavęs druskos už
tuos tris barzdaaplaukus, no-
rint visur sakęs, jog tat esą
plaukai iš karaliaus barzdos.
Taip ir sugrįžęs be druskos.

Taigi dabar karalius ištrau-
kęs iš kišenės tris skatikus ir
padavęs tarnui druskos nu-
pirkti. Neilgai trukus, tarnas
parnešęs už tris karaliaus ras-
tuosius skatikus tiek druskos,
kad visi gardžiai pavalgę ir
dar likę druskos kitam kartui.

Liaudies pasaka.

ŽIRNIŲ BARŠKYNĖ

Praeitą kartą papasakojau
jums, jaunieji draugai, kaip
jūsų mylimasis kanapių
Pilypas pargabeno mane iš
Lietuvos į Ameriką. Dabar
papasakosiu, kas atsitiko, kai
pirmą kartą aplankiau mažų-
jų "Draugo" ofisą.

Kai išlipom iš "taksų" pir-
mą kartą pamačiau didelį
spaustuvės namą, kur spaus-
dinamas jūsų laikraštėlis.
Stovėjau ir grožėjausi. Pily-

pas priėjo prie manęs ir sa-
ko:

— Prabočyk, Žirniuk, bet
reikia šoferiui užmokėti už
atvežimą. Gal turi dolerį?

Aš net supykau:

— Ką, ar tu neturi pinigų?
Štai, doleris... Užmokėk! Va-
dinas, tas Pilypas man iškrė-
tė šposą.

— Sveiki visi, — garsiai
tarė Pilypas. — Štai naujas
mūsų pagelbininkas, Jonas
Žirnis iš Lietuvos.

Pasisveikinau su laikraštė-
lio redaktorium ir kitais. Pa-
galios ištiesiau savo ranką ir
vienam seniui.

— Tai senis Sandys, mūsų
gabus pasakų pykštintojas, —
sako Pilypas.

— Sveikas, bet koks tu pi-
pirukas!

— Visai ne, aš Žirniukas,
— greitai jam atšoviau.

— Klausyk, kaip jis barš-
ka! — vėl tarė sėms, — tik-
ras žirniukas.

Nuėjom į patį didelio kam-
bario galą ir čia pamačiau
mažą kambariuką.

— Tai mano ofisas — ple-
palų fabrikas, — linksmi ta-
rė Pilypas.

— Bet toks jis mažiukas, —
tariau. — Ištikrųjų, Pilypo
plepalų fabrikas visai mažas,
vienas staliukas, dvi kėdės ir
keturi sienų kampai. Nėra
vietos nei apsisukti. Atsisėdau
ir galvoju. Turbūt, Pilypas
mane apgavo. Kai rašė laišką
man į Lietuvą ir siūlė at-
važiuoti pas jį, sakė turįs di-
delį kambarį, o čia randu vie-
tos tik peliukėms pašokinėti.

Šalia staliuko buvo juoda
dėžė. Kai paklausiau, ar į ją
jis savo drabužius deda, jis
pradėjo juoktis.

— Ne, mano grinoriuk, ten
rašomoji mašinėlė. Atidares
parodė man dar nematytą
dalyką. Pilypas įkišo lakštą
popieros į mašiną ir pradėjo
badyti vienu pirštu baltas a-
kutes.

— Pilypai! — aš surikau,
— kam badai tą gražią maši-
nėlę, dar nesulaužysi?

— Cha, cha! — pradėjo ji-
sai kvatoti. — Eik čia pama-
tyk, kas darosi. Kai aš suduo-
du pirštu į akutę, ji atšoka ir
atmuša raidę ant popieros.
Tai pykšt, pykšt ir malu kas
savaite savo plepalus.

Tuoju nutariau apsibūti ir

JUOKIS, JEI PATINKA

Tėvas: — Ko verki, Ado-
mulis?

Vaikas: — Mane kaimyno
Ignelis nuskriaudė.

Tėvas: — Ką jis tau pa-
darė?

Vaikas: — Aš norėjau jam
suduoti kumščia, bet jis pa-
silenkė ir aš pataikiau į sieną.

Tėvas: — Eduk, ko tu ver-
ki?

Edukas: — Mama mane
mušė už tai, kad aš esu neti-
kęs. Eeee, eeee...

Tėvas: — Gerai padarė.

Edukas: — Ir dar pasakė,
kad kai užaugsiu, tai būsiu
toks asilas, kaip ir mano tėtė.

Mokytoja bara, mažą moki-
nį:

— Sarmatykis, Juozuk! Kai
aš buvau tavo amžiaus, daug
geriau už tave skaičiau ir ra-
šiau.

— Pilnai tikiu, — atsako
Juozukas, — nes tamsta gal
turėjai geresnę mokytoją.

Mokytoja: — Jonuk, pasa-
kyk man, kas yra toliau nuo
mūsų: mėnulis, ar Lietuva?

Vaikas: — Aš manau, kad
Lietuva.

Mokytoja: — O dėlko tu
taip manai?

Vaikas: — Dėlto, kad mė-
nulį matome, o Lietuvos ne.

Vaikas: — Dėdė, dėlko gai-
dys gieda?

Dėdė: — Hm... Žmonės sa-
ko, kad gaidys gieda tada, kai
kas meluoja.

Vaikas: — Bet kodėl gaidys
gieda trečią valandą naktį, kai
nes visi miegame.

Dėdė: — Kodėl? Hm... Aš
jau nebežinau.

Vaikas: — O aš žinau.

Dėdė: — Na tai pasakyk.

Vaikas: — Tada spausdi-
nami rytiniai laikraščiai.

Mažutis Jurgutis, atbūdes
naktį, šaukia:

— Tėveli, aš noriu gerti.

— Tu miegok! — atsakė

apsiprasti su visomis keiste-
nybėmis. Matau, kaip lengva
parašyti nevartojant nei pie-
šelio, nei plunksnos. Bežais-
damas ta mašinuke galėsiu ir
jums ką gero išpyškinti.

Ežerėnų Žirnis.

tėvas. — Maži vaikeliai negali
turėti tokių blogų įpročių.

Po kelių minutų vėl Jurgu-
tis prašo:

— Tėveli, aš labai noriu
gerti.

— Jei tu nemiegos, gauši
rykščių.

Už valandėlės Jurgutis ty-
liu balsiu:

— Tėveli, kai atsikelsi kad
duoti rykščių, sykiu atnešk ir
vandens atsigert.

RAIDŽIŲ MIŠINYS

Metinės šventės

1. kevylos
2. čnybos ragi
3. mėsinės
4. lėdoska
5. nolėžis
6. prikemša ais

Bernaičių idealai

1. Visi arke
2. ganukis
3. dyesta joy
4. vadas kota
5. mini kūkas
6. vladas innik

Mergaičių idealai

1. narni tiškė
2. vuilo enė
3. lugasė
4. okiškė
5. kotyjoma
6. minota

Atsakymai: velykos, grab-
nyčios, sekminės, kalėdos, žo-
linės, apreiškimas.

2) kareivis, kunigas, gydy-
tojas, advokatas, ūkininkas,
valdininkas.

3) raštininkė, vienuolė, slau-
gė, šokikė, mokytoja, motina.

MAŽŲJŲ ŽODYNĖLIS

karžygis — warrior.

štabas — staff.

metraštis — year book.

nuolankumas — humility.

paštas — post office (mail)

ypatiškai — personally.

padavimas — tradition.

pilis — fort.

kertinis akmuo — corner-sto-
ne.

pūkas — feather.

linksniavimas — declension.

asmeniavimas — conjugation.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštus nam skyrui reikia siųsti
adresu: Vincas Sabas M. I. C., Ma-
rian Hills, Hinsdale, Ill.
Pinigus, taip pat prašant pakelti
siuntinėjimo kiekį, reikia siųsti tie-
siog į "Draugo" spaustuvę, adresuo-
jant: Draugas Pub. Co., 2334 So-
merville Ave., Chicago, Illinois.